

**ПАТРИК КУЕНТИН
МАЛКО МОМЧЕ В
БЕЗПЪТИЦА**

Превод от английски: Борис Миндов, 1980

chitanka.info

Бренсън Фостър запомни деня, когато умря баща му, главно по това, че му позволиха да спи в малкия будоар до спалнята на майка си. Така бе сложен край на нощуването в мансардата на четвъртия етаж, където малкото момче лежеше упорито будно, тъй като се боеше от враждебния мрак и сърцето му се късаше от несправедливостта на възрастните, разделяща го от неговата майка, която го боготвореше и глезеше. Баща му беше виновен за това заточение, но сега вече го нямаше неговото мъчително присъствие, чиито черни мустаци миришеха на вода за зъби и на яйца за закуска.

Смъртта на бащата донесе на Бренсън не само удобство, но и отърсване от страха, който го преследваше от осмия му рожден ден. Въпросът за пращането на момчето в пансион бе отпаднал. Майката на Брени със сълзи на очи потвърди това, когато го целуваше за лека нощ и го загръщаше под приятната топлота на пухения юрган.

— Сега ти си стопанинът на къщата, миличкото ми. Трябва да останеш да помагаш на бедната си майка в управляването на това глупаво старо девическо училище.

На обърканата, зашеметена Констанс Фостър сигурно и през ум не ѝ минаваше, че това страстно боготворене може да навреди на нейния почти деветгодишен син. През 1915 г. в малките английски курорти не бяха чували за болезнена любов между майка и син. Дори името на д-р Зигмунд Фройд^[1] не беше известно в Оуклонското девическо училище в Литълтън-он-Сий. След загубата на съпруга си на мисис Фостър ѝ изглеждаше съвсем естествено майка и син, споделящи една и съща скръб, да се привържат още повече един към друг.

След погребението, на което хриптящият глас на свещеника предаде мустаците на вечен покой, настаниха леглото на Брени за постоянно в малката стаичка до тази на майка му. Мансардите, твърдеше мисис Фостър, са опасни във военно време. Оттогава лягането стана вече удоволствие, а не ужас за Брени. Той можеше да чете докогато си искаше и щом майка му се качеше горе, чуваше тихите ѝ движения през леко откренатата врата и се унасяше в блаженство, успокоен от топлата ѝ близост. А когато майка му се чувствуваше неразположена, което често се случваше, защото мисис Фостър се смяташе за жена с крехко здраве, и безпокойството му за нея ставаше болезнено нетърпимо, той се вмъкваше на пръсти в стаята ѝ,

за да се увери, че слабото, скъпо тяло в леглото наистина е живо и диша.

Почти всеки ден от този нов живот му носеше някаква голяма или малка радост. След смъртта на баща му по-големите момичета се отнасяха много внимателно към едничкия син на тяхната директорка, а по-малките му станаха почтителна аудитория, пред която той можеше да се перчи като единствения мъж в цяла къща жени. И като символ на важноста му получи разрешени, да ползува неограничено главната стълба, строго забранена за слугините, за ученичките и дори за учителките на долните класове.

Всеки блажен ден стигаше връхната си точка вечерта, когато, вместо да вечеря с всички в училищната трапезария, пиеше лек чай, усамотен с майка си в някогашния кабинет на баща му. Оскъдната военновременна дажба често се подсилваше с варено яйце, кутия сардели или някакъв подобен деликатес.

Гледайки го с полуумилна, полугузна усмивка как лапа всички тия лакомства, майка му си мърмореше:

— Зная, че във военно време това е неприлично от моя страна, но момче, което расте, има нужда от такива неща.

За щастие на финансите на Оуклонското училище тя не мислеше същото за четиридесетте или петдесет момичета, които растяха под нейните грижи.

Средата на третия срок мина за майка и син като идилия. Мисис Фостър изглеждаше по-хубава от всякога във вдовишкия си траур, който придаваше печален вид на кротките кестеняви очи и подчертаваше неземната бледост на нежната ѝ кожа. От благоприличие тя се стараеше да се показва пред хората опечалена. Но вътрешно, като сина си, от години не се бе чувствувала така щастлива. Нямахте я вече ръката на съпруга ѝ, тежка като мустаците му, да потиска естествената ѝ жизнерадост. Брени я глезеше така, както и тя глезеше него. Със сина си имаше възможност да се отдава на своите прищевки с почти детска веселост. Можеше също спокойно да „боледува“ — склонност, която мистър Фостър така безсърдечно бе обезкуражавал. Когато отговорностите на положението ѝ станеха непосилни за нея, колко приятно ѝ беше, оправдавайки се с лека мигрена, да лежи в затъмнената си стая, докато Брени я обсипваше с внимание и одеколон.

Като единствена директорка на Оуклонското училище мисис Фостър страшно бъркаше сметките, позволяваше на слугите и доставчиците да я водят за носа и дисциплината в заведението ѝ да отслабва.

Но колкото и щастливо да беше това време, все пак то таеше в себе си, без Брени да знае, семето на собствената му гибел. Покойният Джордж Фостър бе купил Оуклонското училище с парите на жена си и я бе направил помощник-директорка. Но две трети от това заведение принадлежеше лично на него и тъй като познаваше своята Констанс, бе предвидил, че тъкмо така ще стане. Понеже обичаше училището и го бе издигнал със собствения си труд, в завещанието си бе предвидил мерки за неговото запазване.

Те се изразиха в нахълтването на лелите. Това стана, както биха казали през Втората световна война, чрез „проникване в неприятелските позиции“.

Първа дойде леля Нели. В пристигането ѝ нямаше нищо особено застрашително, защото тя се появи към края на третия срок с тъмни очила — резултат от посещението ѝ у учен лекар в съседния град Бристол. Брени бе виждал леля Нели само веднъж преди това и я свързваше с приятен спомен за ягоди с крем за закуска на моравата и със „сребърно пени“ по случай заминаването ѝ за Индия. В далечното минало един влюбен касиер-домакин на презокеански параход я бе нарекъл „страшно хубава жена“ и това название ѝ остана, макар че отдавна вече не отговаряше на истината.

Един ден точно преди обед Брени завари леля си Нели в гостната. Майка му рече:

— Влез, миличък, и поздрави с „добре дошла“ хубавата си леля.

Брени изгледа леля си Нели мрачно. Тя каза, като се кикотеше:

— Не съм хубава с тези ужасни очила, Констанс. Ето, ще ги сваля.

Но Брени пак остана равнодушен. Той виждаше пред себе си дебелана с бухната червеникава коса, огромно количество бижута, светли кръвясали очи и румени бузи. И тъй като беше влюбен в дребна брюнетка с големи очи и бузи от слонова кост, имаше всички основания да остане равнодушен. Когато леля му свали очилата си, той заяви сериозно:

— Дори и сега не сте кой знае колко хубава, нали?

Леля Нели се разсмя отново и рече:

— Прилично ли е да говори така един малък пъка сахиб?^[2]

И тъй като беше жена, никога не му го прости.

Този път нямаше сребърно пени... нито заминаване.

Сега леля Нели беше без професия и жилище. Войната ѝ бе послужила като претекст да напусне Индия, където остави съпруга си — полковник, страдащ от лошо храносмилане — на неговите къри^[3] и метреси. Но изоставяйки Индия, тя не изостави нейния речник. Всичко около Оуклонското училище стана „пъка“ или „непъка“. Обедът стана „тифин“^[4]. Мисис Фостър беше за нея „мемсахиб“^[5], и леля Нели едва не влудяваше прислужничките, като ги наричаше „ая“^[6] и им даваше своенравни разпореждания на развален хиндустани^[7]. Освен това поради сложния си тоалет се бавеше неприлично дълго в банята.

Но отначало посещението на леля Нели беше за Брени по-скоро нещо като шега. Бъбривото ѝ натрапчиво присъствие на вечерята, когато той пиеше чай насаме с майка си, му беше досадно, ала то криеше и някои изкупващи удоволствия. Например откри радостите, които му носеше изучаването на спалнята ѝ, след което караше по-малките ученички да го зяпат недоверчиво, когато им разправяше какво е намирал там. Веднъж, мислейки, че леля Нели е в банята и няма никаква опасност да го завари, се нацапа с нейните мазила, навлече си атлаzenia ѝ пенъоар, сложи си на главата нещо като червеникава перука и се спусна тичешком в стаята на втори клас, където цяла сюррия момиченца се запревиваха от смях.

Но той плати скъпо за този кратък спектакъл. Леля Нели го дебнеше иззад вратата на банята, когато той се изкачваше крадешком по стълбите. Тя връхлетя като плешив разярен кондор и го сграбчи. След като измъкна собствеността си, раздруса Брени така, че зъбите му затракаха, плесна го няколко пъти по гримираното лице и заблъска главата му в стената на банята така силно, че мисис Фостър, привлечена от писъците на своя любимец, напразно се въртеше около нея и крещеше:

— Pas sa tete,^[8] Нели. Pas sa tete.

Но наказанието на Брени не свърши с това. Цяла седмица леля Нели категорично отказва да се храни на една маса с него и седем дни той бе принуден да се прости да пие чай с майка си и да се задоволява

отново с дебели порязаници хляб макар без сладко на „хлупашката“ маса в училищната трапезария.

Тези патила обаче не смутиха особено Брени, защото в края на краищата, въпреки продължителния си престой, леля Нели беше само гостенка и след време положително щеше да си отиде. Скоро той и майка му пак ще бъдат сами и животът ще си възвърне непомраченото сияние.

Той писа на леля Нели учтиво извинително писмо, което бе прието хладно. Не мина много време и редовният чай се възобнови.

На втората вечер след реабилитирането си Брени почна да подозира, че леля Нели всъщност не е гостенка. Тя и майка му говореха на чаша чай за френската мадмоазел, повикана с телеграма в родния си Париж.

— Време е, Констанс — забеляза леля Нели, — да започна да помагам с нещо за войната, n'est-ce pas?^[9]

И наистина, когато на другата сутрин дойде редът на урока по френски, предаде го леля Нели, която изискваше от ученичките си прекалено изтънчено френско произношение и ставаше за смях, като пееше френски песнички, които никой не разбираше.

От тоя ден нататък леля Нели заряза хиндустани и започна да изпъстря всяка фраза с някаква френска дума или израз, украсявайки ги с изящни френски жестове.

Но англо-индийка или англо-французойка, от нея като че ли нямаше отърване.

Когато наближи краят на третия срок, Брени почна час по час да моли майка си да осуети подобна ужасна възможност, но тя се оправдаваше с „доброто“ на училището, което за него не значеше нищо.

Истинският удар дойде чак към средата на лятната ваканция. От няколко дни майка му непрекъснато пишеше писма. Бяха започнали нападенията от цепелини над Лондон и родителите бързаха да пратят децата си от изток в по-безопасни училища на запад. Тъй че се налагаше да се отпечатат нови проспекти.

Докато чакаше майка си да довърши едно писмо. Брени взе небрежно един от тези проспекти. Вниманието му бе привлечено от първата страница. Под надслова:

ОУКЛОНСКО ДЕВИЧЕСКО УЧИЛИЩЕ

на мястото на познатите му директори, мистър и мисис Джордж Х. Фостър, прочете:

Директорки: мисис Джордж Х. Фостър
мисис Джон Делани
мис Хилда Фостър.

Мисис Джон Делани беше всъщност леля Нели. При други обстоятелства това би било достатъчно страшно. А мис Хилда Фостър пък беше леля Хилда, баснословната, почти митична леля Хилда, само споменът за която всяваше ужас.

И сега пристигаше тук, в Оуклон, за да стане съдиректорка заедно с леля Нели и майка му. Тази мисъл сама по себе си беше невъобразима.

— Но, мамо — простена той, — тя не може да дойде тук. Това училище е твое. На теб и на татко.

Мисис Фостър го целуна малко тъжно и обясни, че такава е било желанието и завещанието на баща му.

— Ще видиш, Брени — заключи тя, — че когато лелите ти са тук, ще имаме повече време да бъдем заедно. Време за разходки из околността, за пикници.

Но Брени чувствуваше мъка, като камък под лъжичката. Заключи се в тоалетната и плака до прилошаване.

Леля Хилда пристигна през първите дни на септември, около две седмици преди началото на новата учебна година. Тя беше дори по-страшна, отколкото си я спомняше Брени.

Преди да долети в Оуклон, тя се бе грижила за една титулувана дама с труден характер и дочакала смъртта ѝ и оставената ѝ от нея малка рента. И веднага показа, че няма по-голяма тиранка от жена, която сама е била подложена на тирания.

По външност беше кажи-речи пълна противоположност на леля Нели. У леля Хилда нямаше нищо изкуствено нито в буквален, нито в преносен смисъл. Ниска, дебела жена, тя носеше прошарената си коса

винаги сресана назад. Държеше се с тежестта на екскаватор. А и скърцаше като екскаватор, когато се клатушкеше тронаво наоколо и одумваше недостатъците на заведението. Мърмореше над училищните сметки, над фактурите на доставчиците. Мърмореше за разпуснатостта на прислужничките, а някои от приятелките на Брени между кухненския персонал — особено онези, на които можеше да разчита да му подхвърлят някакво лакомство в забранените часове — уволни въпреки сълзите им. Леля Хилда мърмореше укорително и за мисис Фостър, отхвърляйки смирените ѝ възражения с рязкото:

— Глупости, Констанс.

Когато в резултат от мърморенето ѝ по-важните неща в заведението бяха докарани до състояние на скучен порядък, леля Хилда насочи вниманието си към Брени, който, обяви тя, е ужасно глезено дете. Най-напред го прогони отново да спи в пропитата със страх мансарда. Но тъй като мисис Фостър нямаше нито силна воля, нито съответния език, за да се противопостави на своята зълва, тя се опита поне да смекчи този удар за сина ѝ, като му даде свещ. Ала леля Хилда отсече:

— Глупости, Констанс, стига си глезила детето. Пък и е непатриотично да се хаби лойта във военно време.

Явно беше непатриотично да се хаби това или онова за Брени. Чайовете спряха почти незабавно и диетата му бе строго прекроена. Почти му се забрани месо, което обичаше. Вместо топли порязаници пресен селски хляб с масло или сладко трябваше да се задоволява с дебели филии вчерашен хляб, намазан собственооръчно от леля Хилда с тъничък пласт маргарин. А за закуска дори през ваканцията, когато нямаше ученички, за които да се грижат, трябваше да се измъчва с овесена каша на бучки, плаващи в горещо мляко, докато лелите му — и двете големи лакомници — се тъпчеха колкото си искат с шунка, наденици или яйца на очи със сланина.

Една сутрин, когато Констанс пъкна скришом наденичка от своята чиния в тая на Брени, възмутената леля Хилда произнесе следните страшни думи:

— Констанс, ти си непоправима с това дете. Има само един изход. Трябва да го пратим в пансион. Той се нуждае от дисциплината на връстниците си. Ти съвсем го разглези.

Последва разгорещен спор, в резултат на който Констанс се разплака, а Брени, излязъл вече от кожата си, нарече своите лели „дебели дърти свини“.

Колкото и да е чудно, леля Нели беше тази, която предложи разрешение на безизходицата, повече или по-малко приемливо за всички заинтересувани. Няколко часа по-късно тя влезе в спалнята, където Констанс се бе оттеглила със своята болест и с Брени след кратката буря. Леля Нели си послужи с кротка убедителност. Разбира се, никой не иска да отстранява милия Бренсън, но Констанс трябва да признае, че не е прилично той да бъде единственото момче в девическо училище. Впрочем, леля Нели е писала на приятелите си в Майсор; тя всъщност се гордее, че е създавала на училището добри англо-индийски връзки. Някои родители не искат да разделят децата си поради войната и отдалечеността на Индия, тъй че училището може да привлече още няколко момичета, при условие че и братчетата им бъдат приети. Постъпването на момчета в училището не само ще разреши проблема с Брени, но и ще донесе на сестрите допълнителни парични доходи.

Това последно съображение получи одобрението на леля Хилда и още в началото на новата учебна година Брени започна да дели своята мансарда — сега претенциозно наречена „момчешка спалня“ — с първото постъпление на мъжкия контингент.

Брени все едно се намираше в пансион, толкова беше откъснат от майка си. Те трябваше да устройват срещите си като гузни влюбени. Тъй като Брени не можеше да стори нищо, мисис Фостър се принуди да си послужи с хитрост. Тя убеди една от младите учителки, че не е достатъчно „силна“, и я замести като разводачка на по-малките деца при следобедната им разходка. Измисляше болести за самотния пансионер от мъжки пол, за да може да се промъкне в ученическата спалня и да стисне скришом ръката на Брени преди угасянето на лампите.

Това бяха обаче оскъдни трошици на утешение за Брени. Животът му стана по-мрачен дори и от върха на властвването на мустаците. И с упоритото опростителство, присъщо на най-младите, Брени разгледа причините за този нов режим и хвърли цялата вина за него върху леля Хилда.

От тоя момент нататък той намрази леля Хилда с ненавист, още по-дълбока поради това, че нямаше с кого да я дели.

Макар че приемането на момчето в Оуклонското училище не му донесе изгоди, то му донесе приятел и съюзник, който имаше дълбоко влияние върху него. Той беше първият пансионер, хлапак на възрастта на Брени, когото бяха кръстили със смешното име Мармадюк Кетърмоул. Баща му беше някакъв под на нещо си в Индия, а синът — олицетворение на Подлостта и Двуличието. Изродено дяволче, както го нарече по-късно леля Хилда, не много далеч от истината.

Брени се поуплаши, когато видя за пръв път това дете с ангелски лик. Всъщност всички се плашеха от Мармалад, както сам той предпочиташе да му викат. Леля Хилда, забелязвайки неземната му бледост и спомняйки си отличителните инициали след името на баща му, нареди на обед да му се слага допълнителна покривка и чаша мляко.

Това мляко, отпуснато от леля Хилда като знак на особена благосклонност, имаше неочакван резултат. Защото Мармалад изпитваше дълбока и своенравна омраза към млякото и когато се разбра, че волю-неволю ще трябва да го пие, тази омраза се пренесе върху самата леля Хилда като виновница за неговите страдания. За късо време ненавистта му надмина и надхвърли дори тая на Брени.

Всъщност леля Хилда стана фикс-идеята на Мармалад. От него непрекъснато лъхаше злоба към нея и тъй като имаше талант и на художник, и на стихоплетец, караше Брени да се превива от смях на карикатурите и хумористичните му стихчета. Външно беше пред нея кротък като агънце, ала зад гърба ѝ ангелът се превръщаше на чудовище. Измисляше ѝ какви ли не прякори, между които единствените прилични за печатане бяха „черна хлебарка“, „адска вещица“ и „горила.“

Няма нищо. Което да вдъхва омраза у другите така, както самата омраза Брени и Мармалад се насъскваха взаимно до вбесяване и този нов съюз с негов връстник против най-големия враг накара Брени да забрави донякъде копнежа по майка си.

Постепенно и неусетно Мармалад подтикна по-плахия Брени към действие. Започна се със страшен разузнавателен набег на пръсти в спалнята на леля Хилда. Реколтата не беше така богата, както в стаята на леля Нели. Имаше няколко строго черни рокли с яки с банели, които Мармалад побърза да свали: кесийка за кърпички с корона, несъмнено подарък от титулуваната дама, чиито последни

години бе развеселявала; няколко чифта изумително дебели кюлоти, които разсмяха двете момчета; и няколко чифта огромни корсети.

Единственото нещо, което напомняше донякъде за женски финес, беше шише одеколон. Вземайки пример от Мармалад, Брени дълго плю и се лигави над него.

Най-заинтригуващият предмет се оказа един ключ, скрит в малко чекмедже. След усилен детективски труд установиха, че с него се отваря малка аптечка, поставена на етажерка над леглото на леля Хилда. Съдържанието ѝ също ги разочарова. Освен няколко обикновени лекарства имаше една тръбичка за иригатор, чието предназначение беше неизвестно дори за опитния Мармалад, и малка бутилка с етикет „коняк“.

Мармалад я посочи зарадван:

— Гледай, драги! Хващам се на бас, че старата хлебарка цяла нощ лока коняк. Ей богу, сигурно се натрясква като свиня.

Това твърдение, макар и привлекателно, в случая беше съвсем неоснователно. Леля Хилда беше най-трезвата простосмъртна и държеше малък запас от коняк като спешно средство за хора с не чак толкова желязно здраве.

Мармалад посочи развълнуван друго шише с горе-долу същите размери и форма. То имаше етикет: „ЙОДОВА ТИНКТУРА — ОТРОВНО“ — с червен череп и кръстосани кости.

— Слушай, драги, я да налеем малко от това в коняка — предложи той смело, — тъй че следващия път, когато дъртата вещица си сръбне.

— Ох, недей, драги! Ще те тикнат в дранголника или ще те обесят. — В гласа на Брени звучеше страхопочитание. Той изпитваше ужас и благоговение пред силите на закона и правосъдието.

Мармалад изсумтя презрително:

— Пет пари не давам за келявата полиция! Ако дъртата хлебарка беше в Индия, лесно щяхме да ѝ видим сметката, драги. Един от слугите на татко блъснал жена си от една скала в реката и я изял крокодил. Разбраха тая работа чак когато някой убил крокодила и намерил вътре гривната ѝ. Но нищо не направиха на убиецата — Ангелското лице на Мармалад се изкриви от маймунска усмивка. — Съжалявам клетия крокодил, дето излапал дъртата вещица.

Но тъй като около Оуклонското училище нямаше нито скали, нито крокодили, нищо полезно не можеше да се извлече от този страшен спомен Задоволявайки се да се изплюят за последен път в шишето с одеколона, двете момчета се измъкнаха крадешком от това опасно място.

Изглежда, че никой в нищо не се усъмни, и всеки път, когато леля Хилда извадеше кърпичката си и лек лъх на одеколон погъделичкваше ноздрите им, двамата заговорници си разменяха ликуващи погледи.

Но богатото въображение на Мармалад, което не се задоволяваше с минали победи, скоро измисли нов план за атака. Под претекст, че ще прави научни опити, той склучи тайно споразумение с миячката Руби — с нея най-лесно можеше да се разбере, — по силата на което срещу сумата половин пени на парче тя щеше да му предава всяка мишка, уловена в кухненските капани Така скоро се сдобиха с цяло многолюдно семейство, което държаха в кутия от бисквити и хранеха с трохи от вечерята си.

Най-после часът за действие удари. Единственото удоволствие, което леля Хилда си позволяваше, беше да „мигне“ един час след чая. Това беше неотменим закон, на който можеше напълно да се разчита. Тъй че те съгласуваха плановете си с него. Брени щеше да стои на пост в подножието на главната стълба, а Мармалад — да се промъкне с бисквитената кутия през задния вход и да пъкне мишките в леглото на леля Хилда.

Брени зачака със затаен дъх на поста си. Той чуваше звъна на чашите, от които майка му и лелите пиеха чай. Всичко вървеше гладко. Мармалад се показва, руменото му лице сияеше от предвкусаното удоволствие.

— Точно между чаршафите, драги. И четирите. Хващам се на бас, че дъртата...

— Внимавай! — прошушна Брени, защото в тоя момент вратата на директорския кабинет се отвори и се показва леля Хилда. Те се свиха в едно тъмно кътче, където не можеха да ги видят, но имаха възможност да следят широкия чер гръб, изкачващ се тромаво по стълбищната пътека, закрепена с метални пръчки.

Двете деца чакаха в тъмното, не смеейки да дишат.

Най-после долетя... слаб писък, който беше може би най-женствената постъпка, извършена досега от леля Хилда. Чуха как вратата се отвори, видяха я, че се появи на горната стълбищна площадка, облечена в сив вълнен пенъоар.

После, въпреки пълнотата си, леля Хилда заприпка надолу по главната стълба с бързината на млада кошута, крещейки, без да се обръща специално към някого:

— Бързо котката! Мишка в леглото ми!

Донесоха котката, както му е редът, и я затвориха в леля Хилдината стая; а после разправяха, че тя оставила под леглото полуизяден труп.

Макар че двете момчета се въртяха наоколо, те така и не узнаха за участта на другите мишки. Дали ги е смазало туловището на леля Хилда или са избягали, за да я тормозят и в бъдеще — това остана завинаги забулено в тайна.

Но причината за присъствието на мишки в леглото ѝ не остана дълго тайна за прозорливата леля Хилда. Истината се разкри след строг кръстосан разпит на миячката Руби, и Брени и Марми получиха заслуженото наказание.

Заповядаха им да прекарат до края на деня заключени в стаята си и да напишат сто пъти краснописно поучителната сентенция:

„Не прави другиму това, което не искаш да направят на теб.“

И няма да получават никаква храна, докато леля Хилда не заяви, че е доволна от наказанието.

Загубиха доста време, опитвайки се да вържат две пера за една писалка, тъй че да могат да пишат едновременно два реда. Накрая се отказаха от това и се запретнаха за работа, която завършиха около един час преди обичайното време за обед. Разбира се, бяха огладнели като вълци, но гордостта не им позволяваше да издават страданието си. Но си имаха човек в къщата, който да се грижи за тях, защото вниманието им бе привлечено от леко шумолене под вратата и видяха как под пролуката се появиха две тънки блокчета млечен шоколад. Грабнаха ги веднага и ги излапаха лакомо, без да гадаят кой им ги е дал.

Характерно за любовта на Брени към майка му беше това, че никога впоследствие не я поставяше в неудобно положение чрез открито изразяване на благодарност. В някои отношения той се проявяваше вече като много тактичен и галантен джентълмен.

Тъй като следобедът минаваше, а още нямаше помен от тъмничарката им, сатаната неминуемо се намеси, за да отвори работа на скучаещите. Той започна съвсем невинно, като подтикна Мармалад да напише няколко стихотворения, в началото на всяко от които сложи изречението, наложено им като наказание.

Но след известно време това го отегчи и поетът стана художник. Тъй като бяха изхабили всичката хартия, Мармалад изпъстри празните листа в началото и края на „Черният красавец“^[10], собственост на Брени, с карикатури на мощната фигура на леля Хилда, която постепенно ставаше все по-анатомична. Когато чуха стъпките на леля Хилда по стълбището, празните листа на невинната малка творба на мисис Сюъл бяха в такова състояние, че бузите на авторката ѝ биха станали тъмночервени. „Черният красавец“ бе бързо скрит между другите книги на етажерката и забравен.

Макар че Мармалад си остана единственият пансионер от мъжки пол, Оуклонското девическо училище процъфтяваше финансово — неоспорим факт, от който лелите правеха капитал, приписвайки го, разбира се, на своята кадърност, без да вземат пред вид географското положение и хронологичното развитие на нещата.

Брени, все тъй разделен от майка си, мечтаеше за ваканцията, за която тайно кроеше с нея пътешествие до Уестън-сюпър-Меър.

Но когато дойде ваканцията, мечтите му бяха разбити, тъй като англо-индийските връзки на леля Нели се оказаха прекалено успешни и няколко бездомни момичета, които никой не искаше и нямаше къде да отидат, трябваше да бъдат приютени в училището.

Затова се наложи Констанс да стои в къщи, с нея остана и Брени, който продължаваше да яде същата безвкусна храна, както през учебната година, лишен дори от възможността да използва главното стълбище.

Но все пак животът не беше толкова непоносим — поне до деня, в който леля Хилда, без да пита никого, се залови да събира разни неща за местна църковна разпродажба в полза на Белгийския бежански фонд. При тършуванията си тя стигна до книгите на Брени и скоро откри „Черният красавец“. За нещастие книгата беше в два екземпляра и леля Хилда взе именно тоя, на който Мармалад, прекарващ в момента ваканцията си у една леля в Чепстоун, бе направил твърде недвусмислените си рисунки.

Екземплярът отиде в свещеническия дом заедно с други книги, един избелял абажур, два счупени слънчобрана, две избледнели басмени пердета и чифт непотребни железни подставки за дърва в камина.

На другия ден, когато дойде жената на свещеника, Брени се намираше в градината С непогрешимия инстинкт на децата, още преди да забележи „Черният красавец“, притиснат до възмутените гърди, той разбра, че го очаква беда.

Брени я дари с една от най-кротките си, най-сладки усмивки. Тя почти не му се отзова. После сърцето му подскочи като видя какво носи.

Въведоха я в гостната, където поговори с леля Хилда и скоро повикаха майката на Брени и леля Нели. Брени се въртеше наоколо, но акустиката на гостната беше лоша... поне за хора, които подслушват от вратата. Затова не чу нищо, но по-късно, когато жената на свещеника излезе и съвещанието се пренесе в директорския кабинет, подслушването му се оказа по-успешно.

— Само ти си виновна, Констанс — говореше леля Хилда. — Възпитала си това дете, без да го научиш на елементарна дисциплина.

— Има нужда от хубав пердах — изказа се леля Нели.

— Той не е виновен и няма да го закачате — чу Брени майчиния си глас, треперещ от сълзи, но решителен. После долови, че споменаха името на Мармалад.

— Това изродено дяволче... трябва да се маха... ако не беше мисис Джексън... пред всички скандал... разорение за училището... разбира се, и Брени трябва да се махне.

За Брени това вече минаваше всякакви граници. Той блъсна вратата и влезе.

Трите жени седяха около масата в средата на кабинета. Майка му притискаше до лицето си носна кърпичка. Ръцете на леля Хилда бяха скръстени на широката ѝ непримирима гърд. Леля Нели барабанеше с отрупани с пръстени пръсти. На масата лежеше „Черният красавец“, отворен на празните страници, така че да се виждат добре неприличните карикатури.

Очите на Брени се впиха в тях с ужас, като хипнотизирани. После някакъв странен импулс го накара да се разсмее истерично, неудържимо.

— Бренсън Фостър! — прогърмя из стаята гласът на леля Хилда. Но окичената с пръстени ръка на леля Нели беше тая, която плесна силно момчето по лицето.

— Престани... веднага!

Смехът на Брени секна така внезапно, както бе избухнал.

Той се приближи до майка си, потърси лицето ѝ. Но то беше скрито зад кърпичката.

Леля Хилда запита:

— Бренсън, ти ли... ъ-ъ... направи тези... тези...?

Бренсън продължаваше да гледа майка си, без да обръща внимание на леля Хилда.

— Говори, лошо дете! — тросна се леля Нели.

Но Брени не отговори. Двете лели забъбриха едновременно. Брени бе уловил ръката на майка си и я стискаше. Докосването му като че ли ѝ вдъхна кураж, защото най-после тя проговори.

— Хилда, Нели — заекна тя, — моля ви, оставете ни сами.

— Много добре. Констанс. Той си е твой син — Леля Хилда се изправи тежко — Ако установиш, че е невинен... в което не вярвам...

— Невинен — изсумтя леля Нели — Трябва му един хубав пердах.

Леля Хилда взе от бюрото една линия и я подаде през масата на Констанс. Двете лели излязоха.

Останал сам с майка си, за момент Брени беше безмълвен. Очите му отново се насочиха към страшната книга на масата. После изведнъж, почти яростно, я грабна и хвърли в огъня. Изпитваше странно задоволство, като гледаше пламъците, виещи се около образите на леля Хилда.

Големите кестеняви очи на майка му бяха вторачени въпросително в него.

— Ох, Брени, нима ти... Ох, не зная какво да правя... да беше жив баща ти...

Със сведени очи Брени отговори:

— Не съм го направил аз... ала искам те да не разберат, че не съм аз.

— Но, Брени...

— Готов съм да понеса боя. — Той взе линията от масата и я подаде.

— Но, Брени... щом си невинен...

— Готов съм да понеса боя — повтори той упорито.

— Ох, Брени, разбирам те. Не искаш да издадеш Марми.

Ала Констанс все тъй не помръдваше. Големите ѝ кестеняви очи бяха пълни със сълзи. С внезапна решителност Брени изскубна линията от десницата ѝ и заудря силно, болезнено лявата си длан. След всеки удар изпищяваше непресторено. После смени ръцете — заудря дясната. На шестия удар нададе продължителен вой, който, макар и пресилен, беше почти искрен.

След това изхвъркна от стаята и префуча край подслушващите лели, които се спогледаха и кимнаха със задоволство. Счу му се да казват:

— Не допусках, че клетата Констанс е способна на това.

Изтича по главното стълбище в стаята си и престоя там почти цял ден.

Когато след това се видя пак с майка си на четири очи, узна, че леля Хилда държи следващата учебна година непременно да го пратят в мъжки пансион. Марми също трябваше да си отиде.

А като се качи да си легне в самотната мансарда, леля Хилда отново му забрани да ползува главното стълбище. Тая нощ той сънува индийския крокодил на Марми, ала жената, която падаше от скалата в устата на влечугото, не беше жената на слугата, а леля Хилда. А когато се събуди, трепереше от някаква странна възбуда. Ако леля Хилда изчезне, животът пак ще стане прекрасен. Случват се нещастия. Защо да не се случи нещастие и на леля Хилда?

Щом разсъдъкът му прескочи това страшно препятствие, тази мисъл вече не излизаше от главата му Той я лелееше като тайна радост. Случило се нещастие с жената на слугата на Мармиевия баща и нищо не му направили. Така бе казал Марми. Силното влияние на Марми върху него започваше да се проявява. На плахия, нерешителен Брени никога не би му дошло на ум това, което мислеше сега, ако другарят му не бе го научил, че човек може да надвие дори най-силния си враг.

Отначало мечтите му бяха вълнуващи, но неясни. Спомняше си синьото шише с йод в стаята на леля Хилда, с червения череп, отбелязано с думата „ОТРОВНО“, и се питаше какво ще стане, ако случайно попадне малко от него в нейния коняк. Йодът има лош вкус. Брени знаеше това, защото бе близнал малко веднъж, когато си

мажеше порязания пръст. Сигурно леля Хилда ще усети йода и няма да пие коняка. Не, нещастieto не става така.

Брени мислеше непрекъснато и с умиление за разказа на Марми за нежеланата жена, скалата и крокодила. И денем, и нощем със злорадство си представяше как леля Хилда пада от някакво високо място, а долу, със зинала уста, готова да приеме плячката си, я причаква чудовищен крокодил-съучастник. В тайния, изпълнен с мечти свят на Брени леля Хилда постепенно престана да бъде човешко същество. Тя се превърна в символ на Неправдата. Ако ѝ се случеше нещо, то нямаше да се случи на действителна личност от плът и кръв.

Той се отдаваше все повече и повече на бляновете си, жадувайки за предишните дни на близост и покой със своята любима майка. От тези мечти толкова пребледня, че майка му започна да се безпокои за него. Обаче тя си обясняваше болезненото му състояние със страха от отиването на пансион, защото то беше вече уредено с едно елитно, но евтино заведение в Кент, а заминаването му — определено за началото на великденския срок.

Германците, тези изпечени специалисти в убийствата, бяха тия, които пренесоха тайното желание на Брени от сферата на мечтите в действителността. Нападенията с щепелини сега се засилиха и се говореше, че те няма да бъдат съсредоточени единствено върху Лондон, а че целта им е да унищожат индустриалните градове на Централна Англия, дори съседния Бристол. Тези слухове се потвърдиха от официалното посещение на свещеника, който в ролята си на цивилен полицай отговаряше за спазването на всички правила, осигуряващи безопасността на литълтънци.

Англия не беше още затъмнена, както стана през по-късната фаза на войната, и уличните лампи още не бяха боядисани в онова моравосинкаво, което, макар и живописно, направи градовете и селата толкова мрачни нощем. Заплахата от въздуха — особено на запад — никъде не стигна мащабите, каквито имаше през втората световна касапница. Все пак всяко градче в Англия започваше да се смята сериозно за мишена, избрана специално от самия кайзер, и черният плат много се търсеше за пердета.

Заплахата, колкото и незначителна да беше, съществуваше. А свещеникът, находчив и съзнателен човек, се чувствуваше отговорен за сигурността на паството си и по-специално за младите агънца,

поверени на грижите на директорките на Оуклонското девическо училище.

Затова той изработи план и посети мисис Фостър и лелите, за да се съвещава сериозно с тях.

Местните власти бяха наредили приближаването на щепелините да се известява с биене на църковната камбана. Още при първия звън всеки трябваше да угаси светлините и да се скрие в избата. Но свещеникът добре разбираше, че в къща с шейсет-седемдесет обитатели — предимно млади хора — може да възникне паника или объркване, което да причини сериозни нещастия.

Той предложи трите директорки да си поделят отговорностите или да ги прехвърлят на заместничките си и като си разпределят бойните постове, да провеждат всеки ден по една-две пробни тревоги. По този начин ученичките и учителките ще свикнат на установения ред и когато удари съдбоносният час, бързо ще се скрият в избата като обучени войници, при минимум безредие. Предложи също всичко това да минава като забава или шега, тъй че децата да не се плашат и тревожат излишно.

— Ако мога да ви бъда полезен с нещо — заключи той кротко, — разчитайте на мен.

Но това беше все едно да налива вода в морето. Леля Хилда бе разбрала много добре всичко. И с отличните си качества на командир щеше достойно да се справи със своята задача. Всъщност това беше работа тъкмо за нея.

На другия ден след обедата тя говори пред цялото училище, включително преподавателския персонал и прислугата, и всекиму възложи определено задължение.

Напразно се опита да придаде на всичко това вид на празненство или игра, специална забава, замислена лично от нея за развлечение на цялото училище. В усилията си да омаловажи евентуалната опасност тя успя да направи така, че речта ѝ да заприлича на „Надгробното слово“ на Перикъл.

Ученичките и учителките се усмихваха неловко, когато излизаха от трапезарията.

Все пак пробната тревога се оказа по-весела, отколкото бяха очаквали. Леля Хилда я насрочи за втория следобеден учебен час. Тя я организира с точност, която направи впечатление. Нареди на

ученичките, учителките и дори прислугата да се качат в стаите си, да се съблекат и веднага да си легнат, както биха постъпили при нормални обстоятелства. Щом се чуе свирката, тревогата започва.

Това беше далеч за предпочитане пред алгебрата или френския в следобедните часове.

То се хареса на ученичките, особено на малките. А как се кикотеха, когато след прозвучаването на свирката леля Нели се появи по вишненочервен пенъор и като запали свещ посред бял ден, ги предупреди на английски с френско произношение:

— Внимавайте, деца, и се пазете.

От всички стаи се чуваха весели писъци и кискане, особено от спалнята на най-големите, където мис Ърл, надарена с артистични способности, се бе явила в японско кимоно и накичила цялата си глава с хартийки за къдрене.

Брени също намери това за много забавно. Като единствен притежател на електрическо фенерче той имаше специална задача: да стои най-горе на задната стълба, да свети при нужда и да отбива всеки, който рече да кривне към главното стълбище. Той се забавляваше, като святкаше с фенерчето си в очите на момичетата, когато бягаха надолу по стълбата, като им викаше: „У-у-у, гледайте цепелините!“, или скришом пощипваше тия, с които знаеше, че може да си позволи такава волност.

След като и последната ученичка, и последната учителка слязоха в избата, Брени остана на поста си, гледайки като омагьосан как леля Хилда изскочи от стаята си по пенъор в тютюнев цвят и добросъвестно се залови да имитира гасене на незапалените газени лампи във всеки коридор. После с горяща свещ в ръка заслиза тържествено по главната стълба да угаси газовата горелка в хола. Тя пристъпяше бързо и решително, но на предпоследното стъпало се спъна и изтърва свещта.

Докато Брени тичаше да се присъедини към другите в избата, изведнъж разбра какво ще стане.

След минута, когато леля Хилда също слезе долу, той я чу да казва на Руби:

— Една от пръчките на главната стълба е разхлабена. Погрижи се веднага да я оправиш, че някой може да си счупи главата.

Като чу тези думи от тъмния ъгъл на избата, където държеше ръката на майка си, Брени усети, че сърцето му се разтупа.

Металическата пръчка за прикрепване пътеката на стълбището е разхлабена... някой ще си счупи главата...

Следващия път може да не бъде денем. Вместо в подножието на стълбата разхлабената пръчка може да бъде горе. Тогава някой, който слиза бързо в тъмното, лесно би могъл да се строполи отгоре и... да си счупи главата...

Тази нощ, когато повтаряше обичайната си молитва: „И благослови майка ми и всички добри приятели и ме направи послушно момче. Амин“ — Брени добави:

— И те моля, боже, прати по-скоро цепелините.

През следващите дни, докато чакаше молитвите му да се сбъднат, той беше примерно момче. Толкова добър и послушен, че всички си мислеха: трябва да страда от някаква заразна болест.

Особено учтив стана към леля Хилда, след като огледа много внимателно главната стълба. Върху килима беше застлана пътека от пъстра дебела ленена материя. Придържаха я метални пръчки, запъхнати от двата края в халки. Като извади пръчката един-два инча от халката ѝ откъм перилата и поразхлаби пътечката, видя, че се получава плъзгава повърхност, опасна почти като пързалка. Можеш да се спасиш, само ако се уловиш мигновено за перилата с дясната ръка. А по време на пробната тревога леля Хилда бе държала свещта в дясната си ръка. След падането, когато пътечката от само себе си ще се разхлаби още понеже, никой няма да разбере, че пръчките са били нарочно извадени от халките им.

Той реши да разхлаби пръчките на две стъпала — третото и четвъртото отгоре — и го повтори няколко пъти, като дори го правеше със затворени очи, понеже последната операция трябваше да стане на тъмно.

С присъща на децата упоритост се упражняваше да върши тази работа грижливо и хладнокръвно като партизанин, но без да съзнава в действителност какво върши. Щеше да стане злополука. А това беше достатъчно.

Очакването беше мъчително, особено нощем, когато лежеше буден в леглото и всичките му сетива бяха изострени, за да чуят църковната камбана. Дори и през ум не му минаваше, че може да има

някаква истинска опасност от страна на цепелините за него или за майка му. Брени не се страхуваше от никаква пряка заплаха.

Той спеше, когато в два часа една мразовита нощ в началото на декември най-последно прозвуча църковната камбана. Скочи от леглото разтреперан, навлече си панталоните и фланелката, грабна фенерчето и се запъти към определеното си място между главната и задната стълба.

От спалните на момичетата се чуваше хихикане, не толкова весело и безгрижно сега, когато всичко ставаше наистина. Брени следеше как учителките сноват от спалня на спалня със свещи в ръце. После се промъкна в стаята на майка си и я придружи до крилото за прислугата, откъдето тя щеше да отведе слугините по кухненската стълба на безопасно място в далечната изба.

Трябваше да действа точно преди началото на процесията. Много бързо и съвсем спокойно изтича до главната стълба и разхлаби пръчките и пътечката на третото и четвъртото стъпало.

Скоро след това ученичките и учителките започнаха да излизат от спалните си. Повечето от децата изглеждаха уплашени и объркани. Този път Брени не ги закачаше и не се правеше на цепелин, а, както подобава на единствения мъж в къщата, подхвърляше весели и окуражителни закачки.

— Старите цепелини няма да стигнат дотук До един ще ги свалим над Лондон. Ще видите...

После, когато всички се пръснаха — включително и леля Нели във вишненочервения си пенъоар, по задната стълба Брени слезе в дъното на хола, откъдето можеше да държи под око главното стълбище.

Той не искаше непременно да бъде очевидец на падането на леля Хилда. В засадата му нямаше нито помен от садизъм или злорадство. Подтикваше го просто свирепо желание да види резултата от усилията си, да се увери, че нещастieto е станало.

Църковната камбана спря да бие и минутите изглеждаха безкрайни. В полумрака чуваше как големият часовник до него отмерва с махалото си секундите, като че биеше барабан.

После една врата на горния етаж се отвори и позна тежката походка на леля Хилда, която обикаляше коридорите да гаси лампите. Докато чакаше със затаен дъх, долови и друг звук. Някой изкачваше с лека, бърза стъпка задната стълба. Трябва да е някоя от учителките,

забравила нещо, помисли си той. Чу гласа на леля Хилда, която казваше:

— Забравили сте връхната си дреха? Добре, тичайте бързо горе да я вземете. В избата е много студено и дано никое от момичетата...

Леките припкащи стъпки заглъхнаха Някаква врата се отвори и затвори. Секунда-две нямаше никакъв друг звук освен отмереното тиктакане на часовника и тупането на сърцето на Брени.

После — пак стъпки, и докато се взираше в мрака горе, без да вижда нищо. Брени усети, че някой приближаваше главната стълба откъм горния етаж Сигурно идеше леля Хилда, но без свещ.

Сега той различаваше смътно движенията ѝ. Тя бе стигнала малката площадка в началото на стълбата.

Заслиза. Той я следеше с някак ужасен захлас.

После се чу метален звън на стълбищни пръчки. Писък... тропот... тя падна напред, претърколи се надолу по стълбата и се строполи на плочите в предверието.

Леко стенание после тишина.

За миг Брени остана неподвижен. Някакъв импулс го подтикваше да се приближи, друг го възпираше. Чувството на тържество се бореше с чувство на страх от постъпката му.

При мъжделивата светлина на газената лампа до главния вход различи силует, който лежеше неподвижен — напълно неподвижен — в подножието на стълбата.

Не чувствуваше нищо само увереност, че леля Хилда е там... мъртва.

После чу звук, който смрази кръвта му. Над него прозвучаха тежки стъпки и от горната стълбищна площадка долетя глас:

— Боже мой..., какво се е случило? Нещо лошо ли?

Гласът беше страшно познат. Гласът на леля Хилда! Той разбра, че леля му, държейки свещта високо над главата си, слиза по стълбата, заобикаляйки опасните трето и четвърто стъпало.

Леля Хилда слизаше по стълбата. Значи тази която лежеше там, като тъмно петно върху плочите в предверието, не можеше да бъде леля Хилда.

Сред агонията на разкаянието и ужаса Брени чу отново гласа на леля Хилда:

— Констанс, Констанс, ранена ли си?

Не беше нужно Брени да идва по-близо. Под приближаващата се светлина от свещта на леля му той можа да различи съвсем ясно очертанията на тялото, проснато там, да види ореола от тъмна коса, обграждащ любимото лице, сега по-бледо от лице на смъртник.

— Мамо!

Думата излезе като мъчителен стон. После Брени се обърна и изчезна в тъмнината.

Страданието има граница, която човешкият ум не е в състояние да прекрачи, дори в детинство, когато страданието е толкова силно. Тази граница опира до здравия разсъдък, до прага на оня мрак, зад който вече няма нито мисъл, нито разум.

За щастие на Брени той стигна незабавно състоянието на упоен човек. Единственото му инстинктивно чувство беше сляпо желание да се скрие... някъде далеч, да изчезне и да забрави всичко. На мансардата имаше гардероб, чиято врата можеше да се заключва отвътре. Там миришеше на мухъл и прах, но това нямаше значение за него. Нали беше тъмно и колкото се може по-далеч от преддверието.

С часове се гушеше той там, в тъмното, с жестоко празен мозък. Дори и да му идваше някаква съзнателна мисъл, тя беше просто, че е убил майка си и че ако остане скрит тук достатъчно дълго, също ще умре и всичко ще свърши.

Някъде в къщата се чуваха гласове и стъпки — ученичките се прибираха от избата в спалните си. А после някой завика името му:

— Брени... Брени...

Но той не помръдна. Никога няма да излезе от скривалището си... никога... а когато го намерят, ако изобщо го намерят, ще бъде мъртъв и ще могат да го погребат с майка му.

Стоеше там със сухи очи и неподвижен като скала. Вече нямаше представа нито за време, нито за място Спеше. Смътно разбра това, когато се събуди. Смътно усещаше също, че през пролуките на вратата се процежда слаба светлина, което показваше, че е ден После пак се смрачи. Никак не му минаваше през ум, че може да бъде гладен. Дори не усещаше, че цялото тяло го боли От време на време идваха шумове, безкрайно далечни Чуваше ги, но не се и опитваше да ги тълкува Заспа наново и пак се събуди с неизлечимата си мъка.

По едно време — като че ли след цяла вечност — чу гласа на леля Нели и разбра, че тя е наблизко, в самата мансарда...

— Гардеробът, мис Снелгроув. Когато мис Фостър търси вчера тук, не се сети за гардероба. Възможно е.

А после съзливия глас на мис Снелгроув:

— Ох, мисис Делани, няма ли нищо ново от полицейския участък?

— Абсолютно нищо, и няма надежда Претършували са навсякъде, цялата околност Убедена съм, мис Снелгроув, че момчето е...

В този момент дръжката на вратата на гардероба се разтърси силно.

— Виждате ли? Заключено е Брени! — Гласът на леля Нели беше благ, но напрегнат от безпокойство — Брени, зная, че си там Моля те, излез, бъди добро момче.

Брени се сгуши още по-навътре в гардероба и се загърна с някакви плесенявали пердета. Нямахше да го измъкнат оттук с престорената си доброта или тревога.

Двете жени дърпаха вратата, но тя не помръдваше.

— Трябва да е вътре. Ох, Брени, излез...

Най-после си отидоха. Стори му се, че мина дълго време, преди да дойде отново някой, после се чуха стъпки и мъжки глас. Брени тутакси позна гласа на доктора, който се бе грижил за баща му при боледуването, което го отнесе в гроба.

— Брени... — Този път говореше леля Хилда. — Д-р Бери е тук, иска да си поприказвате. Има да ти каже нещо. — И добави бързо: — Отивам си, за да можете да си поговорите насаме.

Брени чу тежките ѝ отдалечаващи се стъпки, а после гласа на доктора:

— Бренсън, мое момче, няма ли да излезеш? Искам да ти поговоря за майка ти.

Брени не отвърна. Сега му говореха кротко и благо, ала щом го измъкнат, ще станат груби. Сигурно са се сетили какво е направил със стълбата и ще го пратят в затвора.

После доктор Бери заговори отново.

— Бренсън — каза той спокойно, — искам да дойдеш с мен да видиш майка си. Тя те вика. Има голяма нужда от теб, мое момче.

Сърцето на Брени замря за миг. През всички тия дълги часове на тъмно никога не бе помислял, че майка му може да е още жива.

Ръката му се вдигна бавно към ключалката. После пак я отдръпна. Не, може да е клопка да го подмамат навън, за да го пипнат.

— Бренсън, тя е долу, чака те в гостната. Не искаш да ѝ причиняваш болка, нали? Случи ѝ се страшна злополука...

Брени не можеше да търпи повече. Отвори с трясък вратата на гардероба и застана срещу д-р Бери. За миг лекарят се взря учудено в детето. Брени беше покрит с нечистотии и прах. В косата му бяха преплетени паяжини, а бледото му лице изразяваше цялата мъка на тоя свят.

Д-р Бери се почувствува странно развълнуван и колкото и мръсен да беше Брени, го притегли към себе си. Момчето не устоя на тази доброта на чужд човек, и сдържаните досега сълзи рукаха в неудържим поток.

Известно време д-р Бери не каза нищо. Само притискаше разтрепераното дете до гърдите си и го милваше по главата, докато Брени изплакваше своята мъка. После лекарят извади от джоба си кърпа, обърса очите на Брени и каза весело:

— А сега да вървим, момчето ми. Ти трябва да се държиш като мъж. Майка ти има нужда от мъж, който да се грижи за нея, а както знаеш, ти си единственият в къщата.

След това, в отговор на неизказан въпрос, добави:

— Тя ще живее, Бренсън, но никога вече няма да може да ходи. Затова ще има нужда от мъж като теб да се грижи за нея.

Той улови Брени за ръката и го изведе от мансардата.

— А сега слез долу да се измиеш добре, пък после ще отидем да я видим. Хайде да видим чистото ти, усмихнато лице и бодър поглед.

Леля Хилда и леля Нели го чакаха на долния етаж. Те го целунаха, а леля Хилда, подавайки му най-хубавия и най-ароматен сапун, каза: „Горкото момченце!“ Леля Нели извади празничния му костюм и си послужи със собствения гребен и собствената си четка, за да очисти праха и паяжините от косата му.

А след това, когато придоби чист и спретнат вид, леля Хилда рече:

— Майка ти е в гостната, миличък. Сега леглото ѝ е долу, а ти можеш да се настаниш самичък в малкия кабинет до стаята ѝ. За да ти е по-лесно да се грижиш за нея. И занапред ще се храните винаги заедно.

— А след няколко седмици — вметна леля Нели, опитвайки се безуспешно да се покаже весела, — когато майка ти се пооправи, ще има нужда да ѝ буташ количката. Тъй че в крайна сметка няма да отидеш следващия срок на пансион...

После д-р Бери го въведе в гостната, където до прозореца беше поставено леглото на майка му. Тя лежеше на него, крехка и красива; копринената коса обграждаше лицето ѝ.

— Е, ето ви новия болногледач, мисис Фостър.

Брени пристъпи към леглото на майка си и улови нежната ръка, която тя му протегна. Дълго се гледаха в очите, като влюбени.

— Брени — прошепна тя. — Ох, Брени, миличък...

Когато докторът си излезе, останаха така, с преплетени пръсти. Навън валеше ситен сняг и през отворената врата Брени виждаше леглото си в малката стая, приготвена за него. Дори гореше огън.

Скоро влезе леля Хилда, носейки поднос само с две чаени чаши. Имаше варено яйце за Брени и кифли, които трябваше да се препекат.

— А сега, болногледачо Бренсън — каза тя, — ще те оставя да се занимаваш с поверената ти болна.

Брени усещаше, че сърцето му ще се пръсне от радост.

[1] Зигмунд Фройд (1856–1939) — австрийски невропатолог и психиатър, създател на теорията за психоанализа. В случая става дума за застъпваната от него теория за Едиповия комплекс — психическо състояние, проявяващо се в невръстна възраст, при което момчетата обичат силно майките си и мразят бащите си. Води названието си от гръцкия митологичен герой Едип, син на тиванския цар Лай, който заповядал да го захвърлят още като младенец в планината Китерон, понеже му била предсказана смърт от ръката на сина му. Прибран и отгледан от овчари; по-късно Едип, без да знае, убил баща си, станал цар на Тива и се оженил за майка си. Като разбрал истината, избол очите си и отишъл в изгнание. — Б.пр. ↑

- [2] Пъка сахиб (англо-инд.) — солиден господин. — Б.пр. ↑
- [3] Къри — комбинирана подправка или сос за ориз, месо, риба и др. — Б.пр. ↑
- [4] Тифин (англо-инд.) — лека похапка. — Б.пр. ↑
- [5] Мемсахиб (англо-инд.) — госпожа, господарка. — Б.пр. ↑
- [6] Ая (англо-инд.) — слугиня. — Б.пр. ↑
- [7] Хиндустани — индо-европейски език — Б.пр. ↑
- [8] Недей главата (фр.) — Б.пр. ↑
- [9] Нали (фр.) — Б.пр. ↑
- [10] „Черният красавец“ — много популярна в Англия книга от детската писателка Ана Сюъл (1820–1878), в която един кон разказва своя живот — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.